

IMPORTUN (3) *sb m*

Teksty nie oznaczają ó.

sg N importun (1). ◊ I importun(e)m (1). ◊ pl D importunum (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Natręt, człowiek naprzykrzający się komu [importunus – niewczas, który swego czasu rzeczy nie odprawuje, uprzykrzający się Calep; nalegający; niewczesny, nie na czas trafiający; nieskromny; niezbyty, którego trudno zbyć, albo odbyć; przykry – importunus Cn] (3) : Diar 74; PRzyśzedłem iákos rołkazał tym rychley/ ále niewiem ielliześ ty iuż wolen/ ípraw inłzych twoich ktore małz ná łobie bobjm [!] ia v ciebie nierad był importunem. CzechRozm 21v; KochList 3.

TZ